

Kırım'a

Ak-Kula kanatlandı,
Uçtuk yeşil Kırım'a.
O güzel Kırım Türkü,
Uğramıştı kırıma.

On sekiz Mayıs kırk dörtte,
Yurtlarından olmuşlar.
Kara vagon içinde,
Yollara koyulmuşlar.

Katar katar vagonlar,
Hayvan pisliği dolu.
İçerisi kapkara,
Görmüyorlardı yolu.

Genciyle yaşlısıyla,
Anası, ebesiyle,
Sürülmüşler Asya'ya,
Dedesi, ebesiyle.

Yarısı yolda ölmüş,
Mezarları bile yok.
Kurda kuşa yem olmuş,
Sayıları öyle çok.

Komünizm zulmüyle
Eğilmişti başları.
Ölüyordu gün be gün,
Yiğit ile yaşları.

Ural'a Fergana'ya,
Yad ellere sürmüşler.
Ocakları hep sönmüş,
Bun dünyaya küsmüşler.

Günlerden bir gün olmuş,
Gelmiş bir Cemiloğlu.
Istraplar içinde,
Toplamış sağı solu.

Gençliğini zindanda,
Sibirya'da geçirmiş.
Stalin uşakları,
Ona zehir içirmiş.

Vurmuşlar yumrukları,
Hep dişleri dökülmüş.
Sırma gibi saçları,
Üzüntüden dökülmüş.

Nice zahmetler çekip,
Dönmüşler "Ana Yurd"a.
Dillerini unutmayıp,
Yem olmamış kuş kurda.

Yolumuzun üstünde,
Bahçesaray var idi.
Artık Kırım Türkü'ne,
Han Sarayı yar idi.

Han Sarayı içinde,
Nice Giray yatardı.
Mezar taşları kırık,
Mahzun mahzun bakardı.

"Bahçesaray Çeşmesi",
Artık su akılmıyordu.
Ulu Çınarlar ölmüş,
Semaya bakılmıyordu.

"Cufutkale" içinde,
Tımarhane açılmış.
Zincirli Rus delisi,
Ortalığa saçılmış.

Akmescit'te söğütler,
Salgır'a eğilmişler.
Yaprakları dökülmüş,
Sanki yasa girmişler.

Yosun tutmuştu şimdi,
Bu suyun ak taşları.
Hazin hazin ötüyor,
Söğütlerde kuşları.

Yalta'nın kıyısında,
Yaşlı idi kayıklar.
Başın sahile vurup,
Geçmiş günü sayıklar.

Hüzünle düşüyordu,
Uçgan Su'yun suları.
Kısraklar koşmuyordu,
Gerilmişti yuları.

Sinan'ın câmisinde,
Ezanlar okunmamış.
Nâzik eller kırılmış,
Kilimler dokunmamış.

Gözümden yaşlar aktı,
Üzüldüm "apakay"a.
Yüzüm sürdüm eline,
Yürek verdim "akay"a.

Tanrı sizinle olsun,
Cennet yapın Kırım'ı.
Kulağına eğilip,
Açtım ona sırrımı.

Ak-Kula da üzüldü,
Gizli gizli ağladı.
Sessizce kişneyerek,
Yüreğimi dağladı

(Kırgızistan-Bişkek, 14 Nisan 2000)

